

FRITSI PÉTER

Padlás

Arnold dühösen fordult egyik oldaláról a másikra az ágyában, miközben kint viharos szél zörgette a redőnyöket. Egyre gyakrabban fordult elő, hogy nem tudott elaludni, hiába próbálkozott bármivel. Számolt bárányokat és meditált, de egyik sem hozta meg a várt eredményt. Csupán egy éjszakát kívánt, amit a nélkül alszik végig, hogy egyszer is fölébredne. Miközben szorosan lehunyva tartotta a szemét, és igyekezett minél nyugodtabb maradni, azon gondolkozott, mikor is volt az utolsó alkalom, hogy reggel az ébresztőóra kelt, nem pedig félálomban szenvedte végig az egész éjjelt, hogy aztán később a szeme alatt sötét karikákkal, élőhalottként csinálja végig a következő napot.

Egy idő után sóhajtott, és fölült, hogy hátát az ágy támlájának támassza. Egy darabig nem látott semmit, majd lassan kirajzolódtak a szobájában a bútorai és a falak körvonalai. Az asztalán álló óra piroosan világító számai szerint hamarosan fél tizenkettő lesz. Néhány percig nem csinált semmit, csak a szél süvítését hallgatta odakint, ahogyan a fákat tépte az utcában. A redőnytokon esőcseppek kopogtak, majd tompa érzengés szűrődött be a csukott ablakon keresztül. Később fölkel, hogy könnyítsen magán, de nem kapcsol hozzá vilányt, csak a fürdőszobában, hiszen úgy ismerte a lakásukat, mint a saját tenyerét. Visszafelé megállt a szülei hálószobájának ajtaja előtt, és hallgatózott, de az apja horkolásán kívül semmi egyebet nem hallott. Irigyelte őket, amiért ilyen simán képesek aludni. Tovább haladt, majd a bátyja szobájánál is megállt kicsit, de onnan nem szűrődött ki se zaj, sem pedig fény. Arnold érezte, hogy Robi attól még ébren van. Ő is szinte ugyanolyan álomtalanul töltötte el az éjszakákat, mint Arnold, bár sohasem beszéltek róla, attól még tudta. Arnold látta, ahogyan ránézett. Az a dolog apránként fejt le róluk a rétegeket, hogy végül csak a csontvázuk maradjon.

Visszatért a szobájába, és félig föl húzta a redőnyt, hogy kinézessen az utcára. Abban az órában, olyan időben egy teremtett lelket sem lehetett látni. A föltámadó szél vizet spriccelt az ablak üvegére, a házakat, a fákat, az út szélén parkoló autókat ostromolta. Arnoldnak eszébe jutott, hogy régebben halálra rémült az ilyen viharoktól, és a szülei vagy Robi ágyába kéredzkedett be, de azóta megtanulta, hogy sokkal, de sokkal félelmetesebb dolgok is léteznek a természeti erőknél.

– Tizenkét éves vagy – mondta neki a bátyja egyszer, amikor panaszkodott valami miatt. – Lassan ideje felnőned.

Persze Arnold tudta, hogy Robi miért volt vele ennyire hűvös. Ugyanazért, amiért a szülei is egyre kevesebbet beszéltek vele az utóbbi időben. Amiért a legtöbb családi ebéd szótlánul telt el, ha



egyáltalán összeültek egy asztalhoz enni. A házban is fölfigyelt a jelenségre: a kedves, hajlott hátú Bözse néni többet nem mosolygott se rá, se senki másra, Tibi bácsi, aki sohasem halasztotta volna el a lehetőséget, hogy egy barackot nyomjon a fejére, egyszerűen levegőnek nézte. Az iskolában, bár nem tartozott a legnépszerűbb gyerekek közé, azért jócskán akadtak barátai, akikkel aztán mind elhidegültek egymástól. Mintha valami furcsa átkot hordozna magán, és könnyen megeshetett, hogy így is volt. A tanárok sem szívesen szólították föl, amit Arnold nem is bánt annyira; legalább nem kellett kimennie felelni.

Arnoldnak egy szó jutott eszébe, mikor ezekre a dolgokra gondolt: *terjed*.

Visszamászott az ágyába, és betakarta a lábát, de meg sem próbált lefeküdni, mert tisztában volt vele, hogy úgysem lenne semmi értelme. Az órára tekintve látta, hogy néhány perc múlva éjfél. Nagyot sóhajtott, és közben abban reménykedett, hogy talán ez az éjjel más lesz, talán most majd csöndben lesz.

De akkor elkezdődtek a hangok.

arnold

Csupán egy suttogás a sötétben. Illetve nem, mert nem lehetett megállapítani, pontosan honnan jön. Szólhatott ugyanúgy a szomszédból a konnektoron keresztül, mint a saját fejéből.

arnold

gyere föl hozzám

kérlek

olyan nagyon magányos vagyok idefönn

Nem, gondolta magában Arnold, és a fülére tapasztotta a kezét, habár ez semmit nem szokott segíteni. Fogd be!

csupán beszélgetni szeretnék egy kicsit

hogymilyen kint a nagyvilágban

szeretném hallani hogymilyen sétálni

friss levegőt szívni

itt minden olyan poros és dohos

A legidegesítőbb az egészben, hogy a hangot édesnek és kellemesnek találta. Arnold egy része nagyon is szeretett volna eleget tenni a kérésnek, még akkor is, ha ez azt jelentené... mit is pontosan? Mi történt az állatokkal, amiket fölvittek oda, aztán soha többet nem kerültek elő? Arnold emlékezett egy macskára, amelyet bedobtak a vasajtó mögé, majd rátolták a reteszt kívülről. Akkoriban még ott maradtak Robival, és hallgatóztak. Az állat egy darabig nyávogott a túloldalról, majd egy idő után abbahagyta, és csak a néma csönd maradt, amely talán még félelmetesebb volt, mint a nyivákolás. Arnold azon mészárolta, a macska is ugyanazt a hangot hallotta-e utoljára, amelytől úgy érezte az ember, mint valami delíriumszerű álomban járna. Valószínűnek tartotta, hogy az a *dolog* pontosan így édesgeti magához az áldozatait, bár látni nem látta pontosan, hogy mit is csinál velük. Csupán azt tudta, hogy nő. *Terjed*.

arnold

olyan nagyon éhes vagyok

el se tudod képzelni

föl tudnék falni akár egy

Egy kisfiút, gondolta Arnold.

lovat

hozzatok nekem kérlek

minél hamarabb

siessetek

különben

Különben vajon mi? Arnold nem tudta, mert a hang hirtelen elhallgatott. Talán berepült egy madár a tető valamelyik részén keresztül, és az kötötte le a dolog figyelmét. Arnold kihasználta az alkalmat, a nyakáig felhúzta a takaróját, és szerencséjére néhány percen belül elnyomta az álmot.

Hiába aludt el viszonylag időben az előző éjjel, másnap akkor is fáradtan kelt. Bár nem hallotta az éjszaka többi részében a hangot, a dolognak ott fönt volt egyfajta jelenléte a házban, amely egyre csak erősödött, ahogy telt az idő. A redőnyön keresztül tompa fény szűrődött be a szobába, félhomályba vonva a helyiséget. Kintről a konyhából tányércsörömpölés és az apja dörmögő hangja hallatszott be, ami azt jelentette, hogy minimum két ember ébren van már.

Arnold korgó gyomra azt jelezte, hogy neki sem ártana kimenni, és enni valamit. Mostanában ezt is eléggé elhanyagolta, és sokszor nem is emlékezett rá, hogy mikor fogyasztott valami ételt, mert egyszerűen sohasem érezte magát éhesnek. Az iskolai védőnő le is szidta az utolsó találkozásukkor, amikor ráállt a mérlegre. Azt mondta, abban a korban van, amikor súlyt kéne fölszedni, nem pedig leadni.

Kikászálódott az ágyból, föl húzta a papucsát, és kísétált a konyhába. Az apja már a kanapén ült a bekapcsolt, de lehalkított tévével szemben, egy újság mögé temetkezve. A bátyját még az asztalnál találta, de ő sem reggelizett, hanem a telefonját nyomkodta, és még azt sem vette észre, amikor kihúzott egy széket közvetlenül mellette.

Elvett egy hideg pirítóst az asztal közepén lévő tányérból, megfokhagymázta az alját, majd megkente a másik felét lekvárral. Langyos teát töltött egy megrepedt bögrébe, aztán nagyot kortyolt belőle.

– Mi az? – kérdezte Robi két harapás közben. – Valami új játék?

Robi a hangra fölnézett a telefonjából, és meglepve nézett Arnoldra; mintha csak hirtelen a semmiből termett volna ott mellette.

– Nem.

– Akkor?

– Fogd be, akkor!

– Oké.

Arnold egy darabig a lehalkított tévét nézte evés közben, és próbált minél több pirítóst magába diktálni, még akkor is, ha már az első szelet után úgy érezte, jól lakott. Az apjuk egy idő után fölkelt a kanapéról, és szó nélkül visszament a hálószobába. Arnold nem tudta, hol lehetett az anyjuk, talán délelőttös volt a kórházban, ahol takarított.

Robi letette a telefont, és egyenesen ránézett. Ettől Arnold szájában a félig megrágott pirítós valami száraz, ehetetlen és lenyelhetetlen masszává változott. Ivott rá egy korty citromos teát, hogy lecsússzon valahogy a torkán.

– Ma ki kell mennünk – mondta a bátyja.

Persze Arnold már akkor tudta, hogy ezt fogja mondani, mielőtt megszólalt. Hiszen a hang egyre követelőzőbb lett, ahogy teltek a napok, és egyre gyakrabban akart valamit. Legelőször beérte a kukacokkal és a legyekkel, most meg már egy nagyobb testű kutya után is csak panaszkodott. Előbb-utóbb valami mást fog kérni. És inkább előbb, mint utóbb, gondolta Arnold.

– Jó – mondta végül.

Lényegében a bátyja és ő teljesen megtisztították a várost a kóbor állatoktól, írtak is erről egy cikket a helyi lapba. Azóta sajnos olyan kutyákat kellett elvinniük, akiknek volt gazdájuk, ami sokkal, de sokkal veszélyesebb feladatnak bizonyult. Arról nem is beszél-

ve, hogy erről egy jóval hosszabb cikk jelent meg abban a bizonyos helyi lapban, még az országos híradóban is szántak rá néhány percet.

– Mikor megyünk? – kérdezte Arnold.

– Valamikor kora délután – felelte Robi.

– Délután? De...

Amikor meglátta a bátyja dühös tekintetét, azonnal elhallgatott. Ha Robi azt mondta, hogy kora délután, akkor ő nem vitatkozhatott vele, még akkor sem, ha ez azt jelentette, hogy szinte biztosan meglátják őket. Az pedig bizonyosan olyan kérdésekhez vezetne, amelyekre egyikőjük sem szeretne felelni.

Arnold a délelőtt további részét az ágyban töltötte, miközben a tabletjén játszott az Angry Birds-szel. A játék megnyugtatta és kikapcsolta az agyát, így nem kellett arra gondolnia, hogy később mi vár majd rájuk. Valamikor januárban még úgy kezdték, hogy egércsapdákat helyeztek el a környéken, és bár Arnoldnak ez sem igazán tetszett, utána nem érzett lelkiismeret-furdalást az állatok miatt. A macskákat sohasem kedvelte igazán, irtózott tőle, ha az egyik a lábához dörgölődött, mégsem tudott aznap éjjel aludni, amikor az elsőt fölengedték a padlásra. Mikor pedig egy apró termetű korcsot fogtak el, és cipelték föl az emeletre, végigsírta az egész éjszakát.

Fél kettő fele Robi bedugta a fejét az ajtón, hogy jelezze, indulniuk kéne. Arnold utcai ruhát húzott magára, majd az előszobában felvette a sportcipőjét. Kint a ház előtti kopott padon három öregasszony ült, és az úton elhaladó autókat figyelték némán. Robi kocsija, egy több mint húszéves kettes Golf, az egyik közeli parkolóban állt. A jobb első kerék fölött a karosszériát már kikezdte a rozsda, a hátsó ablak pókhálósra repedt egy felpattanó kőtől, de ahogy Robi szokta mondani: *még mindig pöccre indult.*

Cím nélkül. Papírkivágás, kollázs, 9 darab, 2016, installáció, K'arte Galéria, Marosvásárhely, fotó: Gavart Productions



Arnold szó nélkül ült be az anyósülésre, miközben érezte a kocsiban megülő izzadság- és poshadt dohányszagot. A váltó előtt lévő hamutartóban nagyobb halomban álltak a megbarnult cigarettacsikkek, a műszerfalat vékony porréteg fedte.

– Kösd be magad, szaros! – mondta a bátyja, miközben beindította a motort.

– Oké.

Arnold meglepődött, amikor az egyik főúton elhagyták a várost, és Észak felé kezdtek autózni, de nem mert rákérdezni, hova is mennek pontosan, hátha fölidegesíti vele Robit. Miközben a távolban elterülő dombokat figyelte, arra gondolt, hogyan is kezdődött ez az egész. A karácsonyi szünet után Robi megkérdezte tőle, hogy lenne-e kedve eljönni vele meg az apjával egy disznóvágásra.

– Nem tudom – felelte rá Arnold, mert tényleg nem tudta, mire számíthat.

– Jó buli lesz – mondta erre Robi, tőle szokatlanul kedvesen.

Buli, gondolta Arnold, az olyan dolog, amit a nagyok szoktak csinálni szabadidejükben. Egyszer véletlenül kihallgatott egy beszélgetést a bátyja és az egyik haverja között, ő tényleg nem akarta, csak éppen elhaladt a résnyire behajtott ajtó előtt, ahol olyan beszédfoszlányokat kapott el, amelyek egyszerűen odacövekelték a szoba elé. Robi egy bizonyos buliról beszélt, ahol egy bizonyos lány engedte, hogy benyúljon a bugyija alá, de többet nem. Arnold is szeretett volna benyúlni egy lány bugyija alá, és mostanában egyre többször jutottak eszébe hasonló dolgok.

Vajon ez is egy ilyen buli lenne?, vetődött föl a kérdés Arnoldban.

– Ott fogják megölni az állatot? – kérdezte végül.

– Naná.

– Leszúrnák.



– Nem, van valami speckó pisztoly erre. Valami rugó jön ki belőle, vagy mi. Tököm se tudja. Jössz vagy sem?

– Asszem.

– Oké, szaros. De korán kell kelni és egész nap talpon lenni. Remélem, bírni fogod a tempót. Be kell segíteni, és akkor kapunk hurkát meg kolbászt. Apának van egy kedvenc része, de elfelejtettem a nevét, reméli, hogy azt is el tudjuk hozni.

– Sokat kapunk?

– Ja. Remélem.

– És hova rakjuk?

Mióta egybenyitották a spájzot a fürdővel, hogy nagyobb helyük legyen, ezeket a dolgokat nem tudták hol tárolni. A bátyja szeme figyelmeztetően megvillant, jelezve, hogy fogytán van a türelme. De aztán csak annyit felelt:

– Apa beszélt a gondnokkal, hogy fölraakhatjuk őket a padlásra. A családi házakban is ott érelik őket.

– Jól van.

– Akkor jössz?

– Aha.

Robi félrehúzódott a padka mellé. Arnold ijedten nézett körbe, azt se vette észre, hogy beértek egy másik városba, mert annyira elmerült a gondolataiban. Emeletes házak veték őket körbe, a közelben pedig egy játszóteret látott.

– Hol vagyunk? – kérdezte Robit.

A bátyja nem felelt, hanem a játszóteret figyelte, ahol néhány gyerek mászókázott és csúszdázott.

– Miért jöttünk ide, Robi? Innen akarsz állatot vinni?

– Nem.

– Hanem?

Robi előhúzott egy szál cigarettát a dobozból, aztán benyomta a szivargyújtót, megvárta, amíg kipattan a helyéről, majd a vörösen izzó végével meggyújtotta a cigarettát. Az autót hamarosan fojtó füst ülte meg, mivel egyik ablakot sem tekerték le.

– Tegnap fönt voltam nála – mondta inkább a válasz helyett Robi.

Arnoldnak nem kellett megkérdeznie, hogy hova ment föl Robi.

– És?

– És... nagyobb lett. Csoda, hogy még elbírja a gerenda.

Arnold pontosan emlékszik rá, amikor utoljára látta, akkor rózsaszín csápjaival még csak egy részét foglalta el a tetőszerkezetnek, mára pedig már az egészet könnyen behálózhatta. És mi van akkor, ha egyszer még tovább terjed?

– Nagyobb állatot akar?

– Nem.

– Hanem?

Arnold persze tisztában volt azzal, milyen választ is fog kapni, de a bátyja szájából kellett hallania, még ha látszott is, hogy mennyire nem akarja kimondani. Sokáig nézett a szótlán Robira, aki virító pattanásait az anyja púderével próbált elfedni, de ettől csak még feltűnőbbek lettek.

– Egy gyerek kell neki – mondta végül Robi.

Arnold nagyokat nyelt, mielőtt bármit is felelt volna.

– Nem lehet – suttopta, és könnybe lábadt a szeme. Az sem volt helyes, amit az állatokkal tettek, de amire most készültek, az mindenen túlment.

– De. Lehet. – A bátyja idegesen a hamutartóba pöckölte a hamut, ami a csikk-kupac tetejéről az autó padlójára hullott. – Bántani fog minket, Arni, ha nem tesszük meg.

– De hogyan? Nem tud onnan lejönni.

– Én... – Arnold olyannak látta a bátyját, amilyenek nem sokszor szokta: bizonytalanak. Olyannak, aki retteg valamitől. Persze többről volt itt szó, főleg Robi és a dolog kapcsolatáról, hiszen ő érintette meg egyedül, amikor föl vitték a padlásra. Arnold gyanította, hogy valami egészen mély összeköttetés van közöttük, jóval mélyebb, mint a hangok és öközött. – Én... – folytatta a bátyja –... nem vagyok ebben olyan biztos.

Képtelen vagy neki nem engedelmeskedni, igaz?, gondolta Arnold. Muszáj azt tenned, amit mondd, ahogy nekem is muszáj, amit te mondasz. Vagy valami másról is szó van? Talán ígért neked valamit? Talán olyat, amit a lányok bugyijában találtál?

Arnold máshonnan próbálta megközelíteni a dolgot:

– Figyelj, én gondolkoztam... – kezdte. – És biztos, hogy mi kellünk hozzá, hogy erősebb legyen. Mármint... én azt hiszem... az is kell hozzá, hogy mi vigyük oda neki azokat az állatokat. Azzal, hogy elraboljuk őket, először a kóborokat, aztán meg azokat, amelyeknek volt gazdájuk. Erősebb a... kötődés hozzájuk. Érted? Mert szeretik őket. Nem csak a hús kell neki. Ha viszünk neki egy gyereket, akkor mi lesz?

– Nem tudom – felelte.

Robi el akarta nyomni a cigarettát a hamutartóban, de amikor látta, hogy teljesen tele van, résnyire letekerte az ablakot, és a parázsló csikket kipöckölte az aszfaltra.

– Mi lenne ha... megpróbálnánk elpusztítani? – Arnold bizonytalanul kérdezte ezt, mert ő maga sem tudta, vajon lenne-e hozzá elég ereje.

A bátyja arcán erre valami átsuhant, a bizonytalanságot harag váltotta föl. Ismét azzá a távolságtartó személlyé vált, akit mintha nem csak néhány év, hanem több generáció választott volna el az öccsétől.

Meglegyintette Arnold arcát, aki nem számított a pofonra, ami nem sikerült túl erőse, de azért könnybe lábadt tőle a szeme.

– Erről hallani sem akarok többet, megértetted!? – tartotta föl a mutatóujját Robi. – *Nagyon* veszélyes ilyen dolgokról beszélni. Mert tudni fogja később.

Igen, talán tudni fogja, gondolta Arnold. De kitől, Robi? Mert tőlem biztosan nem.

– Hát nem érzed, mennyire jelen van a házban? – kérdezte Robi.

– De most nem a házban vagyunk.

– Akkor is. Ben... bennünk is van valahogyan.

Nem, gondolta Arnold, csakis benned.

– Szóval – folytatta a bátyja –, most kimész oda, összebarátkozol az egyik gyerekkel, és idecsalod a kocsihoz.

– Ez... honnan veszed, hogy majd valamelyik eljön, Robi?

– El fog jönni – állította magabiztosan Robi.

Persze, hiszen az állatokkal sem volt szinte soha nehéz dolguk. Még a gazdásokkal sem, talán valami a jelenlétükben odavonzotta őket hozzájuk, hogy megbízzanak bennük.

– Ezt nem tudom megcsinálni – rázta meg a fejét Arnold.

Robi elfordult tőle, és kinézett az szélvédőn keresztül a játszótérre. Egy kis idő múlva aztán azt mondta:

– Akkor téged adlak neki.

– Mi? – Arnold azt hitte, rosszul hall. – Mi?

– Ha nem hozol egy gyereket, akkor ma este téged viszlek föl a padlásra, és adlak oda neki.

A bátyja olyan szenvtelenül közölte ezt vele, mint egy robot.

– Nem tennéd meg... – suttogta Arnold.

– Fogadjunk? – fordult felé vissza Robi, az arca, akár valami kőfal, nem lehetett semmit leolvasni róla. Miután Arnold erre nem válaszolt semmit, aprót biccentett. – Akkor takeroldj ki a kocsiból, szaros!

Arnold az első játszótéren nem járt sikerrel, hiába állt be csúszdázni, valahogy nem találta meg a közös hangot a gyerekekkel. Az sem sokat segített rajta, hogy folyamatosan magán érezte a bátyja figyelő tekintetét. Akadt néhány osztálytársa a suliban, akikből egy stresszhelyzet csak még többet hozott ki, például egy futóverseny – hát ő pont az ellenkezője volt, az ilyen szituációktól csak még idegesebb lett, amitől minden olyan erőltetetten ment. Egy idő után Robi dudált neki a kocsiból, és integetett, hogy menjen vissza. Arnold azt hitte, majd súlyos letolást kap, talán egy újabb pofont is, de helyette a bátyja visszaültette az autóba, és elhajtottak egy közelben lévő másik játszótérre. Itt aztán egyetlen fiú játszott magányosan, akivel Arnold azon nyomban szóba elegyedett, és jóformán csak néha kellett visszakérdeznie, mert a másik annyit tudott beszélni. Mikor Arnold följánlotta neki, hogy jöjjön el hozzájuk látogatóba, azt felelte:

– Lehet róla szó.

– Ma?

– Itt laksz a közelben?

– Olyasmi. Itt van a bátyám kocsival, ő majd elvisz minket.

Arnold már előre izgult, vajon erre mit fog felelni a fiú, akit Baláznak hívtak, de ő csak elvigyorodott, és azt mondta:

– Király! Imádok kocsikázni.

A hazafelé vezető úton azt kellett hallgatniuk, hogy Balázs mennyire nagyfiú, mert neki ugyan a szülei nem szabhatták meg, mikor menjen haza, vagy hogy este mikor feküdjön le aludni. Hogy mit és mennyit egyen. Hogy milyenek legyenek a jegyei az iskolában. Úgy tűnt, Balázs azt csinált, amit csak akart.

Arnold kellenélül vallotta be magának, hogy a nagyizolási ellenére megkedvelte a fiút. Épp ezért émelvényi kezdett, amikor arra gondolt, mi fog vele történni. Illetve pontosan nem is tudta, csupán azt: amit egyszer átküldtek a padlás vasajtáján, az többet nem tért onnan vissza. Örökre eltűnt.

Mire visszaértek a parkolóba, szürkülni kezdett, az öregasszonyok sem ültek már kint a házuk előtti kopott padon. Az egész utca rettentően kihaltnak tűnt, Arnold egyetlen arcot sem látott az ablakokban. Baláznak pedig be nem állt a szája, egyfolytában kérdezett, és mivel Arnold túl ideges volt a beszélgetéshez, Robi válaszolt egyszavas mondatokkal.

– Ti régóta laktok itt?

– Igen.

– Te is játszol majd velünk?

– Igen.

– Utána hazaviszel?

– Igen.

Arnold hirtelen szédülni kezdett, ahogy az emelet felé másztak a lépcsőkön, és meg kellett kapaszkodnia a korlátban, hogy hátra ne essen. Robi először észre sem vette, hogy az öccse lemaradt, csupán a lépcső tetejéről fordult vissza.

– Veled mi van, szaros?

– Ez nem jó – suttogta Arnold.

- Mit mondasz?
- Semmit – szedte össze kissé jobban az erejét.
- Akkor gyere már.

Mire odaértek a padlás ajtaja elé, Arnold úgy érezte, mindjárt elhányja magát, csupán az tartotta vissza, hogy attól félt, a bátyja utána alaposan elverné.

- Ti itt laktok fönt? – kérdezte Balázs.
- Igen – felelte Robi.
- Tényleg? – fordult Arnold felé a fiú.

Arnold először nem felelt, de látta, hogy Robi milyen feszülten figyel, ezért alig hallhatóan kinyögte:

- Igen.

Robi előhúzott egy kulcscomót a zsebéből, majd egy kattanással kinyitotta a zárat. Arnold nem bírta tovább nézni, és elfordult a fal felé, hogy ott megtámaszkodjon. A hányinger most még erősebben tört rá, a lábából az összes erő kifutott.

- Neked kell előre menni, te vagy a vendég – hallotta a bátyja hangját.

A padlás vasajtaja nyikorogva kitárult. Arnold tarkóját hűvös szellő kezdte simogatni, néhány pillanattal később pedig orrfacsaró bűz csapta meg az orrát. A nyári kánikulában út szélén érlelődő állattetemnek volt ilyen szaga.

- Furi szag van bent – állapította meg Balázs.
- Ja. Anny ilyen öblítőt használ.
- Miért van ilyen sötét?

Robi ekkor vesztette el a türelmét, és bár Arnold nem látta, hogy mi történik, mivel háttal állt, pontosan el tudta képzelni. Robi előrébb lépett, és megragadta Balázs pólóját a gallérjánál fogva, aki meglepetésében megszólalni sem volt képes, nemhogy ellenállni a kétszer olyan nagy ellenfelének, majd egyszerűen átperiderítette küszöbön, és rázárta az ajtót.

– Hé, ez nem vicces! – hallaszott egy tompa, a sírás határán lévő hang egy idő után.
– Engedjete ki innen! Halljátok?

Apró öklök dörömböltek a vasajton, miközben Balázs egyfolytában könyörgött. Arnold végre megfordult, és lecsúszott a fal mentén, mert úgy érezte, hogy ha nem ül le, akkor biztosan összeesik. Balázs sikoltozni kezdett a túloldalon, aztán hirtelen abba hagyta. Pont úgy végződött az egész, ahogy az állatoknál szokott.

Robi aprót biccentett erre, és Arnold olyat látott az arcán, ami pillanatnyilag még jobban megrémítette, mint az a dolog az ajton túl: elégedettséget.

Később nem emlékezett rá, hogyan került ágyba, sem pedig arra, hogyan sikerült abban az állapotban egyáltalán elaludnia. Robinak szó szerint úgy kellett lecipelnie az emeletről, ő pedig egy ponton nem bírta tovább, és összehányta a lépcsőházat, amivel csak még jobban felidegesítette a bátyját, aki durván rángatta be a lakásba, majd lelökte a kanapéra. Kicsivel később összeült a család ebédelni, és Arnold is odakászálódott az asztalhoz, habár egy falatot sem evett. Az ételnek a gondolata is undorral töltötte el. Az anyja és az apja persze úgy tettek, mintha ebből mit sem vettek volna észre, és Arnold úgy gondolta, könnyen lehet, hogy ez az igazság. Hiszen valami meggátolta őket abban, hogy hallják azt a hangot éjjelente. Mikor egyszer Arnold rákérdezett az apjánál a disznóvágásról elhozott dolgokra, ő úgy emlékezett, hogy már rég megettek mindent, holott egy falatot sem fogyasztottak semmiből.

A tévében valami vígjáték ment, amin a bátyja teli szájjal nevetett, miközben az asztal lapját csapkodta a tenyerével, és nyálas ételdarabok repültek szerteséjjel.

Ez volt az utolsó emléke, mielőtt zihálva és az izzadságtól csatokosan fölbredt volna az ágyában. A disznóvágásról álmodott, amire elhívták, ami „jó buli lesz”, de aztán hamar kiderült, hogy valami nagyon nincs rendben. Arnold elfordult és befogta a fülét, amikor lelőtték az állatot, de azt már végignézte, ahogy jól megtermett férfiak egy tekno-be helyezik a tetemet, majd tűzforró vízben egy fémkaparóval eltávolítják róla a szőrt.

Aztán amikor föllógatták egy fémvázra, hogy föl vágják a nyakától az ágyékáig, fekete, dagadt legyek raja röppent ki az élettelen testből. Ahogy szétnyitották a bőrt, a belső szerveken apró, fehér lárvák nyüzsögtek.

Az egyik férfi azt kérdezte:

– Ti láttatok már ilyet?

De senki nem felelt neki.

Később a lárvákat eltávolították, a szerveket alaposan átmosták, és úgy folytattattak minden tevékenységet, mintha mi sem történt volna. Az apja a nap végén boldogan pakolta be a kolbászokat, hurkákat a kocsí csomagtartójába. Robi egy másik ajándékot tartott, és olyan megigézve bámulta, mintha csak aranyból lenne. A disznó megtöltött vakbele volt az: egy kis gömböc.

Mindent föl vittek a padlásra, és a keresztgerendákra lógatták őket, hogy ott érlelődjenek.

Napokkal később észrevették, hogy hiányzik belőlük. Az egyik szomszédra gyanakodtak, de senkire nem tudták rábizonyítani.

Végül a kis gömböcöt leszámítva az összes hús eltűnt.

A padláson tanyázó pókok, darazsak és egerek is felszívódtak.

A kis gömböc érlelése jól sikerült, hiszen az idő múlásával egyre csak nagyobbra nőtt. Aztán egyszer eltűnt Bözse néni macskája, és soha nem került elő.

Aztán meghallották a hangokat.

Arnold olyan erővel fúrta bele a fejét a nedves párnájába, ahogy csak tudta, nehogy fölördítson. Verejtékben úszva ébredt néhány pillanattal ezelőtt, a fejében az álmában látott képek kavargtak a padlásról és a lakójáról. Ő nem akarta ezt az egészet, ki szeretett volna szállni, csak éppen azt nem tudta, hogyan, hiszen úgy érezte, aznap délután egy olyan képzeletbeli határt léptek – mit léptek, szabályosan ugrottak – át, ahonnan már nem volt visszaút.

Arnold hirtelen megmerevedett fektében, és még a lélegzete is elállt. Azért riadt föl, mert rosszat álmodott, és nem pedig azért, mert... Rájött, hogy túlságosan nyugodt minden, hogy túl csendes, hiszen egyáltalán nem hallja a hangokat. Nincsenek kedves, hívogató szavak, negédes, cukormázba burkolt mondatok, melyek belül rohadnak.

Fölpattant az ágyáról, aztán a következő pillanatban vissza is huppant, mert megszédült. Óvatosan újra fölállt, belebújt a papucsába, és odasétált hangtalanul a bátyja szobájának ajtaja elé. Egy darabig csak állt ott, és hallgatózott, de semmilyen nesz nem szűrődött ki a helyiségből. Valahol valami nagyot roppant a házban, aztán újra csend lett, és ha lehet, ez még jobban megrémítette Arnoldot, mintha a padláson lakó lény szólongatta volna. Fölemelte a kezét, hogy bekopogjon az ajtón, de habozott, hiszen ha létezett valami, amitől legalább annyira, ha nem jobban rettegett, mint a lénytől, az a bátyja volt. Habár, ezt még magának is nehezen vallotta be, hiszen szerette őt, és bízott benne, hogy Robi viszont szereti, bármi is történik közöttük.

Így van, gondolta magában, szeret engem! Aprót biccentett is hozzá megerősítésként, majd halkán kopogtatott, és várt, de nem érkezett semmilyen válasz bentről. Arnold újra kopogott, ezúttal valamivel erősebben, de ekkor sem szólt ki Robi a szobá-

ból. Arnold azt feltételezte, hogy csupán nagyon mélyen alszik, és azért nem hallja, hiszen végre van egy nyugodt éjjelük, Robi pedig minden percét ki akarja használni. Rátette a kezét a hideg fémkilincsre, de nem nyomta le, inkább várt még egy kicsit, hátha legalább egy apró nesz kiszűrődik az ajtón keresztül, de ez nem történt meg.

Benyitott, félve attól, amit bent láthat, mondjuk, hogy a bátyja a számítógépe előtt ül egy fejhallgatóval a fején, és olyan videókat néz, amihez neki bizony „*kurvára semmi köze*” nem volt. De miután néhány pillanat múlva a szeme hozzászokott a sötétebb fényviszonyokhoz, a szobát teljesen üresen találta. Robi asztali számítógépén egy kék gomb néhány másodpercenként kéken fölillant, jelezve hogy nem kapcsolták ki, csupán alvó üzemmódban van, az ablaka alatti ágya bevetetlenül állt, közepén egy halom hanyagul odavetett, összegyűrt ruhakupaccal.

– Robi? – szólt halkán, habár tudta, hogy teljesen hiábavaló, hiszen a bátyja nem tartózkodott ott. – Robi, itt vagy?

Nyilván nem kapott semmiféle választ, és a fürdőszobában sem égett a villany, tehát Robi ott sem lehetett, ami pedig azt jelentette, hogy... Arnold fölfelé nézett, és egy darabig úgy is maradt, a lába pedig remegni kezdett a gondolattól, hogy Robi esetleg fölment a padlásra. Néhány percig a fejét törte, hogy mit is csináljon, feküdjön vissza az ágyba, vagy esetleg... Nem, gondolta, arra nem vagyok képes. Én nem tudok oda fölmenni.

És ha megmentheted azt a fiút? A hang, amely föltette a kérdést, nem a sajátja volt, de nem is találta teljesen ismeretlennek. Mintha egy belső, de jóval idősebb énje szólol volna hozzá. Ha csak egy cseppnyi esélye is van, hogy még életben van, akkor ott hagynád?, kérdezte a hang.

– Nem – suttogta a sötétségnek Arnold. – Nem hagynám ott.

Visszament a szobájába a mobiltelefonjáért, és anélkül, hogy belegondolt volna abba, mit is tesz, kiosont a lakásból a hűvös lépcsőházba, majd föl a legfelső emeletre. Direkt nem húzott se cipőt, se papucsot, hogy még kevesebb zajt csapjon maga körül. Mire odaért a padlás vasajtaja elé, a szíve kalapácsként vert a mellkasában. Rájött, hogy egész testében libabőrös a pizsamája alatt, és nem azért, mert annyira fázik.

Bekapcsolta telefonján a LED-világítást, és nem lepődött meg, hogy nem látja a lakatot a helyén. Félig kitérte a súlyos vasajtót, miközben azért imádkozott, nehogy nyikorogjanak a zsanérai, majd átcsusszant a résen a másik oldalra. A bűz, melyet még délután érzett, itt többszörösen fölerősödött, Arnold olyan gyomorforgatónak találta, hogy majdnem azonnal öklendezni kezdett. Csak az mentette meg attól, hogy el ne hánnya magát, hogy könyökhajlatát szorosan az orrához és szájához szorította – az öblítő és saját bőrének illata némileg tompította az elviselhetetlen szagot.

Arnold megemelte a telefont, mely egy betonlépcsőt világított meg. Óvatosan föllépdelt rajta, miközben próbálta kissé lefelé irányítani a fényt, hogy minél kisebb feltűnést keltsen. A padlás hatalmas volt, és telepakolták különböző méretű dobozokkal, melyeket teletömtek feleslegessé vált kacatokkal. Fölbukott valamiben, és elvágódott a földön, kiejtve a kezéből a telefont, amely karnyújtáson kívülre sodródott tőle. Ezzel egy időben valami megmozdult tőle nem mesze, habár nem látta, de hallani hallotta: *tap-tap-tap-tap*. Mint amikor valaki vakon tapogat a sötétben.

Arnold nem akarta megvárni, amíg megtalálják, ezért fölugrott, néhány méter után fölkapta a telefonját, és rohanni kezdett a sötétben, anélkül, hogy pontosan tudná, merre is tart. Nem telt bele sok idő, és újra elesett, ezúttal azonban valami sokkal nagyobbban. Zihált, a vére a fülében zakatolt, szakadt róla a verejték, de szerencsére a telefon ott maradt a kezében, ezért hátravilágított, hogy megnézzé, miben akadt el a lába.

Meglepetésében majdnem fölkiáltott, hiszen Balázs feküdt alig egy méterre a talpától. Megfordult, és odakúszott a fiúhoz, de a hirtelen föllángoló öröme szinte azonnal alábbhagyott. Mikor órákkal ezelőtt találkozott Balázzsal, a fiúnak úgy vöröslött az arca, mintha közvetlenül előtte csipkedték volna össze, ezzel szemben most egészen falfehér volt a bőre. És valami más is megváltozott: Arnold emlékezett rá, hogy Balázs nem számított éppen vékonynak, de az előtte heverő testről legalább húsz kiló eltűnt, derekánál föltűrődött pólója alatt a bordái szinte átbökték a bőrét.

– Balázs... – suttogta a fiúnak, miközben idegesen kapkodta ide-oda a tekintetét, habár alig egy méterre látott csak. – Hallasz engem?

Balázs makacsul hallgatott, mire Arnold óvatosan megrázta a vállánál fogva: semmi reakció. Odatartotta az arcát a másik orrához, és egy idő után megérezte a bőrén a fiú egyenetlen, nagyon lassú kilégzéseit. Fölkelt a földről, megragadta Balázst a hóna alatt, és vonszolni kezdte maga után. *Nem halt meg, gondolta magában, még életben van. Még van esélyem megmenteni, bármi baja is legyen, egy kórházban biztosan rendbe tudják hozni.*

Egyre jobban pánikba esett, ahogy hátrafelé haladt a sötétben, és fogalma sem volt, hogy merre jár pontosan. Néha megállt, hogy hátravilágíthasson a telefonjával, de a kiuat jelentő betonfokokat nem találta sehol. Kétségbeesetten kerülgette az útjába kerülő dobozokat, míg végül neki nem ütközött valami egészen puhának. Először azt hitte, valaki egy szivacsot, talán egy ágybetétet hagyott az egyik falnál, még az is eszébe jutott, hogy a fal jó kiindulási pont lehet, hogy végre kitaláljon innen, aztán valami megmozdult a dereka alatt.

Arnold ijedtében halkán sikkantott egyet, majd elhátrált onnan; a pólója néhány pillanattal később cuppanva követte. Remegve emelte fel a telefonját, hogy megnézzé, minek is dőlt neki az imént, habár tudta, hogy igazából nem akarja látni, a legkisebb mértékben sem vágyott rá, csak vissza akart kerülni az ágyába, és a fejére húzni a párnáját, mégsem mozdult el onnan. A készülék több tucat tekerőgőző, nyálkás csápot világított meg, úgy mozogtak, akár a kígyók. Arnold ordítani akart, de nem jött ki hang a torkán, el akarta fordítani a tekintetét, de rájött, hogy képtelen rá, olyannyira megbűvöli a látvány. Pontosán olyan volt az egész, mint a legszörnyűbb rémálmaiban, az az apró gömböc, amit hazahoztak magukkal, hatalmas szörnyeteggé nőtte ki magát.

Ekkor a csápok összhangban kezdtek mozogni, mintha csak hullámoztak volna. Nem sokkal később szétnyíltak ott, ahova Arnold világított, és a bátyja félmeztelen teste bukkan elő közülük. Bőrét ugyanaz a zöldes nyálka borította, mint a csápokat.

– Robi! – suttogta Arnold. – Robi, jól va...

Arnold elharapta a mondatot, mert Robi szeme abban a pillanatban föl pattant. Tekintete azoknak a víz alatt cirkáló nagy fehér cápáknak a tekintetére emlékeztette Arnoldot, amelyeket egy dokumentumfilmben látott még évekkel ezelőtt; megfagyott benne a vér.

– Nem kellett volna feljönnöd ide, szaros – mondta a bátyja, majd valahol, nem olyan mesze tőlük, hangos döndüléssel becsapódott egy vasajtó.